

รายงาน

ของ

คณะกรรมการการสามัญเพื่อทำหน้าที่
ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคล
ผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่ง
กรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

ใน ส่วนที่ ๑

รายงานการแสดงวิสัยทัศน์ของนายโคทม อาริยา
ผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

สำนักกำกับและตรวจสอบ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

(สำเนา)

ด่วนที่สุด

ที่ สว ๐๐๐๘/ (ร) ๕๐๙๑

คณะกรรมการการสามัญ
เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติฯ กทช.
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
เลขที่ ๔๙๙ อาคารสุขประพฤติ
ชั้น ๑๔ ถนนประชาชื่น
เขตบางซื่อ กทม. ๑๐๘๐๐

๓ สิงหาคม ๒๕๕๗

เรื่อง รายงานการพิจารณาของคณะกรรมการการสามัญเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติ
ของบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ในส่วนที่ ๑
กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานการพิจารณาของคณะกรรมการการสามัญ ในส่วนที่ ๑ จำนวน ๑๕ เล่ม

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๐ (สมัยสามัญทั่วไป) เป็นพิเศษ วันจันทร์ที่ ๘
มีนาคม ๒๕๕๗ ได้ลงมติตั้งกรรมการการสามัญชั้นคณะหนึ่งเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติ
ของบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๘๙ ซึ่งกรรมการการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายกำพล ภูมณี	๒. นายเกษม ชัยสิทธิ์
๓. นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง	๔. นายดำรง พุฒตาล
๕. พลตำรวจโท ทวี ทิพย์รัตน์	๖. นายนิรัตน์ อยู่ภักดี
๗. พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ	๘. นายพร เพ็ญพาส
๙. นายพา อักษรเสื่อ	๑๐. พลเอก มนัส อร่ามศรี
๑๑. นางมาลีรัตน์ แก้วก่า	๑๒. นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง
๑๓. นายวิญญู อุพารกุล	๑๔. นางสุนีย์ อินฉัตร
๑๕. นายสุพร สุภสร	๑๖. พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ใฝ่นวล
๑๗. พลตำรวจตรี เสกสันต์ อุ้นสำราญ	๑๘. นายอดุลย์ วันไชยธนวงศ์
๑๙. นายอนันต์ ผลอำนาจ	๒๐. นายอนันตชัย คุณานันทกุล
๒๑. นายอาคม ตูลาติลก	๒๒. พลตำรวจตรี อำพล งามจิตตร

โดยมีกำหนดเวลาปฏิบัติงานภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่วุฒิสภามีมติ

คณะกรรมการการสามัญฯ ...

คณะกรรมการการสามัญฯ ได้ขอขยายเวลาการพิจารณาตรวจสอบประวัติและความประพฤติฯ ออกไปอีก ๒ ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ ๑ ขอขยายเวลาออกไปอีก ๔๐ วัน นับแต่วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗

ครั้งที่ ๒ ขอขยายเวลาออกไปอีก ๔๐ วัน นับแต่วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๗

ซึ่งจะครบกำหนดในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗

บัดนี้ คณะกรรมการการสามัญฯ ได้ดำเนินการตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ทั้ง ๑๔ คน รวมทั้งรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานอันจำเป็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว และได้เสนอรายงานการพิจารณาของคณะกรรมการการสามัญฯ ในส่วนที่ ๑ ซึ่งแบ่งการนำเสนอรายงานในส่วนนี้ออกเป็น ดังนี้

๑. รายงานการศึกษากระบวนการสรรหาบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อฯ พร้อมทั้งผลการตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม
๒. รายงานการแสดงวิสัยทัศน์ของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อฯ ซึ่งได้จัดทำเป็นรายบุคคลจำนวน ๑๔ เล่ม

ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาศึกษาล่วงหน้าของสมาชิกวุฒิสภาในการที่จะมีมติเลือกบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ จำนวน ๗ คน ความมาตรา ๕๐ และมาตรา ๑๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

สำหรับรายงานของคณะกรรมการการสามัญฯ ในส่วนที่ ๒ คณะกรรมการการสามัญฯ ได้จัดทำเป็นรายงานลับ ซึ่งคณะกรรมการการสามัญฯ จะได้เสนอในที่ประชุมวุฒิสภาเพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป อนึ่ง โดยที่รายงานลับดังกล่าวมีรายละเอียดบางประการที่คณะกรรมการการสามัญฯ ได้จากการตรวจสอบซึ่งจำเป็นต้องพิจารณาเป็นความลับ จึงเห็นสมควรขอให้มีการประชุมวุฒิสภาเป็นการลับ

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณารายงานของคณะกรรมการการสามัญฯ ในส่วนที่ ๑ ดังกล่าวบรรจุระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภาเพื่อประกอบการพิจารณาศึกษาเป็นการล่วงหน้าต่อไป

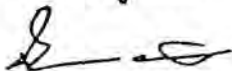
ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ใฝ่นวล

(สุรพงศ์ ใฝ่นวล)

ประธานคณะกรรมการการสามัญฯ เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติฯ
กรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

(นายนิรัตน์ อยู่ภักดี)

เลขานุการคณะกรรมการการสามัญฯ

สำนักกำกับและตรวจสอบ

โทร. ๐ ๒๕๓๑ ๕๓๓๖ - ๓๗

โทรสาร ๐ ๒๕๓๑ ๕๓๒๕

ชัญญาลักษณ์/พิมพ์
นงลักษณ์, คณัดตร/ทาน

**รายงานการแสดงวิสัยทัศน์ของบุคคลผู้ได้รับ
การเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ**

คณะกรรมการการسامัญเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ได้กำหนดให้มีการแสดงวิสัยทัศน์ของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อฯ ทั้ง ๑๔ คน **ในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๗** ดังนี้

๑. กำหนดให้แสดงความคิดเห็นโดยการเขียนคำถามไม่เกิน ๑ หน้ากระดาษ ในเวลาไม่เกิน ๓๐ นาที ในประเด็นที่ว่า “ท่านมีคำถามเกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติอย่างไร จึงสอดคล้องกับประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน” ทั้งนี้ ก่อนที่จะมีแสดงวิสัยทัศน์ในข้อ ๒

๒. กำหนดให้แสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคมโดยไม่กำหนดหัวข้อระยะเวลาคนละไม่เกิน ๑๕ นาที โดยเชิญสมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ประชาชนทั่วไป และสื่อมวลชนเข้าร่วมรับฟังการแสดงวิสัยทัศน์ดังกล่าวด้วย ทั้งนี้โดยไม่มีการซักถาม

จากนั้น **ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๗** คณะกรรมการการسامัญฯ ได้เชิญ นายเหรียญชัย เรียววิไลสุข ผู้ได้รับการเสนอชื่อฯ เข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการการسامัญฯ เพื่อตอบข้อซักถามบางประการ พร้อมทั้ง คณะกรรมการการسامัญฯ ได้กำหนดให้ผู้ได้รับการเสนอชื่อฯ แสดงวิสัยทัศน์เพิ่มเติม โดยการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่กรมประชาสัมพันธ์ได้ดำเนินการกรณีช่อง ๑๑/๑ และ ๑๑/๒ รวมทั้งประเด็นของช่อง ๕ ช่อง ๗ และช่อง ๙ ทั้งนี้ ตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการการسامัญฯ แต่เนื่องจากนายเหรียญชัย เรียววิไลสุข มีความประสงค์ไม่ให้มีการเปิดเผยการแสดงวิสัยทัศน์เพิ่มเติมกรณีนี้ต่อบุคคลทั่วไป ดังนั้น คณะกรรมการการسامัญฯ จะได้นำเสนอเอกสารดังกล่าวในที่ประชุมวุฒิสภา

**การแสดงความคิดเห็นโดยการเขียนคำถามในประเด็นที่ว่า
“ท่านมีคำถามเกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติอย่างไร
จึงสอดคล้องกับประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน”**

**ท่านมีคำถามเกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติอย่างไร จึงสอดคล้องกับ
ประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน (ขอให้เขียนภายใน ๑ หน้ากระดาษ)**

๑. ในปัจจุบันมีช่องว่างระหว่างผู้รู้กับผู้ไม่รู้ ผู้มีโอกาสดำเนินโอกาส ผู้ที่เข้าถึงบริการโทรคมนาคมกับผู้ที่ไม่สามารถเข้าถึงบริการโทรคมนาคม ท่านคิดว่านโยบายและมาตรการในการลดช่องว่างทางดิจิทัล ควรเป็นอย่างไร อธิบาย
๒. การแข่งขันในตลาดโทรคมนาคมเป็นตลาดกึ่งผูกขาดหรือตลาดเสรี ถ้าท่านเห็นว่าเป็นตลาดกึ่งผูกขาด จะมีการกำกับดูแลหรือมาตรการสนับสนุนการแข่งขันและความสัมพันธ์อันเหมาะสมระหว่างผู้ให้บริการเดิม ผู้ให้บริการรายย่อย ผู้ให้บริการใหม่ และผู้มีเครือข่ายโทรคมนาคมอย่างไร ถ้าท่านเห็นว่าเป็นตลาดเสรี จะถ่ายโอนประโยชน์ที่เกิดจากการแข่งขันที่เสรีไปยังระบบเศรษฐกิจโดยรวมอย่างไร
๓. ประเทศไทยกำลังเจรจาทำการตกลงทวิภาคี เรื่อง การค้าเสรีกับหลายประเทศและทำการตกลงพหุภาคีด้วย ซึ่งโทรคมนาคมเป็นเรื่องหนึ่งในการเจรจา ท่านจะเสนอแนะข้อพึงระวังในการเจรจาดังกล่าวอย่างไรจึงเป็นการรักษาประโยชน์ของประเทศไทยอย่างเหมาะสม
๔. การพัฒนากิจการโทรคมนาคมส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการวิจัยและพัฒนาทางด้านโทรคมนาคม ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นด้วย จะเสนอแนะวิธีการดำเนินการอย่างไรจึงจะเกิดประสิทธิผล
๕. ผู้บริโภคเป็นผู้ที่มีส่วนได้เสียกับกิจการโทรคมนาคมกลุ่มสำคัญ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าผู้บริโภคควรเป็นกลุ่มที่มีความเข้มแข็ง ถ้าเห็นด้วยจะเสนอแนะการเสริมการเรียนรู้ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการรวมกลุ่มของผู้บริโภคข่าวสารและสินค้าโทรคมนาคมอย่างไร จึงจะเกิดพลังและความรู้เท่าทัน
๖. ท่านจะมีข้อเสนอแนะในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) อย่างไร จึงจะเกิดประโยชน์สาธารณะอย่างจริงจัง

นายโคทม อาริยา

การแสดงความวิสัยทัศน์เกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคม

นายโคทม อาริยา

ผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

ท่านประธาน ท่านกรรมการ ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ ผม นายโคทม อาริยา ขอเล่า ประวัติสั้น ๆ นะครับ ผมเคยสอนหนังสือวิชาวิศวกรรมไฟฟ้าเป็นเวลา ๒๘ ปี ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เคยเป็นกรรมการการเลือกตั้ง ๔ ปี ล่าสุดไปทำงานที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียหรือที่เรียกกันว่า AIT ๒ ปี ก็เกษียณอายุ ตอนนี้เป็นข้าราชการบำนาญ ผมขอเสนอเป็น ๕ หัวข้อ นะครับ วิสัยทัศน์จะต้องสั้น แต่ผมจะเกริ่นนำมาก่อนว่า ผมมีมุมมองปัญหาต่าง ๆ อย่างไร และมีกรอบคิดอย่างไร นี่ประเด็นที่ ๒ แล้ว ประเด็นที่ ๓ ก็จะมาเสนอวิสัยทัศน์ตามลำดับนะครับ ประเด็นที่ ๔ ก็คือ เรื่องนโยบาย ประเด็นที่ ๕ คือ มาตรการอาจจะกว้างนิดหนึ่งนะครับ

ประเด็นแรกการมองปัญหาผมเห็นว่า ยุคนี้เป็นยุคที่เทคโนโลยีมีบทบาทสูง แต่ไม่ใช่เพียง จะมาเริ่มยุคนี้ นะครับ เริ่มตั้งแต่ยุคอุตสาหกรรม ต่อมาเราเรียกว่า เป็นยุคเทคโนโลยีสารสนเทศ แล้วผม เชื่อว่า ต่อไปจะมีบทบาทสูงยิ่งขึ้น เมื่อเราเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีระดับโมเลกุลนะครับ หรือยุคหุ่นยนต์ต่อ ๆ ไป เพราะฉะนั้นอยู่หนึ่งไม่ได้ นะครับ เราต้องกวดให้ทัน ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีต่าง ๆ ขณะเดียวกัน ยุคนี้ก็เป็นยุคที่มีการติดต่อทั่วถึงทั้งโลกที่เรียกกันว่า ยุคโลกาภิวัตน์ ความจริงเรื่องนานแล้วครับ ตั้งแต่ ยุคล่าอาณานิคม ยุคการค้าระหว่างประเทศก็เริ่มมานาน นะครับ แต่ปัจจุบันนี้ยิ่งทวีความรวดเร็ว เร่งรัด มากขึ้นทุกที ขณะเดียวกันยุคนี้ก็เป็นยุคที่มีความเหลื่อมล้ำสูง เพราะอะไรครับ เพราะยุคเทคโนโลยีถูก เปลี่ยนเป็นยุคทรัพย์สินทางปัญญาอยู่กลาย ๆ หมายความว่าประเทศที่มีสิทธิบัตรจำนวนมาก ก็รวยมาก ประเทศกำลังพัฒนาไม่มีทางสู้ได้ครับ เพราะไม่มีความสามารถทางวิจัยและพัฒนาเพียงพอ ยุคโลกาภิวัตน์ ก็เปลี่ยนมาเป็นยุคการค้าเสรี แต่อันที่จริงบริษัทยักษ์ใหญ่หลายประเทศครองตลาด นะครับ บางบริษัท มีเงินมากกว่าหรือมีการส่งออกมากกว่าประเทศที่กำลังพัฒนาหลาย ๆ ประเทศด้วยกัน เพราะฉะนั้นเรามอง ใกล้เคียงตัวเรานิดหนึ่งนะครับ ผมคิดว่า ปัญหาที่ใกล้ตัวเรา นี้ ก็คือ เรายังละเลยเรื่องที่เราที่อยู่เดิม แล้วก็ไปจับ เรื่องที่มีเกิดขึ้นใหม่ อาจจะมากเกินไปนิดหนึ่ง ก็คือ เราได้ทำลายความสัมพันธ์เดิมทางสังคม ทำลาย สิ่งแวดล้อม แล้วก็หันมาเห็นความสำคัญในเรื่องการเติบโตทางเศรษฐกิจและละเลยเป้าหมายอื่น ๆ ซึ่งผมอยากจะมองย้อนว่าในประเด็นนี้เราควรจะเข้าใจว่าสังคมที่เราเห็นมา ที่ผมบรรยายมาเป็นสังคม ที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นทุกที สมัยก่อนเรามีไอส์ไตน์เป็นอัจฉริยะบุคคล เดียวนี้เราจะมี การวิจัยกันเป็น ทีมเสมอ สมัยก่อนเรามีผู้นำ ข้ามาคนเดียว ขอรับผิดชอบแต่ผู้เดียว สมัยนี้ผมอยากจะเสนอว่าเราต้องมา เป็นกลุ่ม เราต้องขอความร่วมมือจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือที่เรียกกันว่าภาษาอังกฤษ Stead Holder ให้ เขาได้เข้าใจ ให้แสดงความคิดเห็น ให้ความร่วมมือ ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ เราจะต้องเชื่อมโยงความ ซับซ้อนเข้าด้วยกัน เช่น เชื่อมโยงภายในประเทศเข้ากับต่างประเทศ เชื่อมโยงประเด็นเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เชื่อมโยงเทคโนโลยี เชื่อมโยงการศึกษา เชื่อมโยงคนเมือง คนชนบท อย่าไปมองปัญหา เชิงเดี่ยว ตรงนี้ก็กรอบคิดของผม กรอบคิดของผมก็คือว่า เราต้องใช้แนวคิดแบบพหุนิยม มีหลายวิธี ใช้วิธีการเดียว วัตถุประสงค์เดียวเพื่อคนกลุ่มเดียวไม่ได้ เช่น การค้าเสรีอย่างเดียวไม่ได้ เราจะต้อง ปกป้องการแข่งขันด้วย ใช้มาตรการสากลไม่ได้ เราจะต้องคำนึงถึงอัตลักษณ์ของไทยด้วย เน้นการเติบโต ทางเศรษฐกิจอย่างเดียวไม่ได้ จะต้องพูดถึงการกระจายรายได้ด้วย คิดให้ไกล เอาความก้าวหน้าต่าง ๆ

อย่างเดียว มองไปไกลอย่างเดียวไม่ได้ ใจต้องอยู่ใกล้กับคนยากจน คนเดือดร้อน คนด้อยโอกาสด้วย สิ่งที่สำคัญผมคิดว่าประเทศเรามีทรัพยากรไม่มาก เราจะต้องสามัคคีกันให้มาก จะต้องทวีพลังกันให้มาก จะใช้ชีวิตคิดแบบภาษาอังกฤษที่เรียกว่า Zero Some Games ที่ผลรวมเป็นศูนย์ไม่ได้ เราจะมาขัดแย้งกันเองภายในไม่ได้ หากจะต้องผืนีกกำลังต่อสู้อุปสรรคภายนอก จะมาแย้งชิงชนมก้อนเดียวกันไม่ควร ควรจะต้องหาทางขยายก้อนชนมให้ใหญ่ขึ้น มีส่วนแบ่งกันมากขึ้นทุกคน ไม่ควรเชื่อว่ามีวัตถุประสงค์ที่ต่างกันแล้วเราจะร่วมมือกันไม่ได้หรือจะต้องเลือกเอาวัตถุประสงค์ข้อใดข้อหนึ่งเป็นสำคัญ หากต้องเชื่อว่า เราสามารถร่วมกันบรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กันพร้อมกันได้ ด้วยเหตุนี้ผมจึงเสนอวิสัยทัศน์ในการ พัฒนาสังคมก่อน ประเด็นที่ ๓ สังคมจะต้องมีความมั่งคั่งและแบ่งปันความมั่งคั่งด้วย จะต้องมีความรู้แต่ก็ มีความรู้เท่าทันด้วย จะต้องมีความสุขภาวะทั้งในองค์กรรวมและในระดับสมาชิกสังคมทุกคนที่พึงมีความสุขพดี ทั่วทั้งกายและใจถ้วนหน้า สังคมจะต้องมีสิทธิเสรีภาพแต่ก็มีความเคารพในสิทธิเสรีภาพซึ่งกันและกัน สังคม ควรทบทวนอมทรัพย์ากรธรรมชาติทั้งสำหรับคนรุ่นปัจจุบันและคำนึงถึงคนรุ่นต่อ ๆ ไปด้วย วิสัยทัศน์ ในการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้น ผมขอเน้นเฉพาะ ๓ ประเด็น

ประเด็นแรกที่ผมพูดว่า สังคมมีความซับซ้อนสูง เราจะต้องพัฒนาโดยเน้นความสำคัญ ของเครือข่ายวิสาหกิจหรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Cluster ไปด้วยกัน รวมกลุ่มกัน เน้นเศรษฐกิจชุมชน ไปด้วยกัน รวมกลุ่มกันในระดับรากหญ้า เน้นนวัตกรรมอันนี้ก็เป็ทางเลือก แต่บางคนก็บอกว่าเลือกแล้ว มีสาขาอนาคตอยู่ ๔ สาขาก็คือ เรื่องเทคโนโลยีวัสดุ เทคโนโลยีชีวภาพ นาโนเทคโนโลยี และเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งเราถือเป็นประเด็นสำคัญในที่นี้ เพราะฉะนั้นต้องเน้นนวัตกรรมบางอย่าง จะทำทุกนวัตกรรมคงไม่ได้ และที่สำคัญคือต้องเน้นทรัพยากรมนุษย์และการสร้างบรรยากาศความร่วมมือกัน สร้างบรรยากาศการพัฒนา เมื่อมองปัญหาและมีวิสัยทัศน์โดยกว้างอย่างนี้ก็จะมาสู่วิสัยทัศน์ที่แคบลงก็คือ วิสัยทัศน์ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารคมนาคม ผมมองเห็นภาพว่าสังคมไทยของเรา ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพและสามารถเข้าถึงข่าวสารข้อมูล ทำให้เกิดการเรียนรู้และการเสริมสร้าง วัฒนธรรมอันดี ในขณะที่เดียวกันก็มีการเคารพในสิทธิส่วนบุคคล สำหรับวิสัยทัศน์ของ กทข. คณะกรรมการ กิจการโทรคมนาคมแห่งชาตินั้น ผมอยากให้เห็น กทข. เป็นองค์กรที่มีสมรรถภาพในการจัดการทรัพยากร การสื่อสารของชาติ เป็นองค์กรที่มีสมรรถภาพในการจัดการทรัพยากรสื่อสารของชาติซึ่งรัฐธรรมนูญระบุ ไว้ว่าเป็นทรัพยากรสาธารณะ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคผู้มีโครงข่ายและผู้ให้บริการทั้งหลายได้ อย่างมีประสิทธิภาพและเที่ยงธรรม เป็นองค์กรที่มีสมรรถภาพจัดสรรทรัพยากรธรรมชาติคือ ทรัพยากร การสื่อสารได้เพื่อประโยชน์ของทุกฝ่ายที่ผมได้กล่าวแล้วอย่างมีประสิทธิภาพและเที่ยงธรรม ที่นั้นโยบาย เป็นอย่างไร ผมว่า ๑. ถ้าจะทำงานได้ ถ้าประชาชนไม่เข้าใจ ละทิ้งองค์กรนี้ผมว่าทำงานได้ยาก เพราะฉะนั้น โยบายอันแรกก็คือสร้างองค์กรที่มีความเป็นอิสระ มีความสุจริต เป็นที่เชื่อถือต่อสาธารณชน องค์กรก็คือ ไม่ใช่คณะกรรมการอย่างเดียว ไม่ใช่ กทข. ส่วนสำคัญอย่างยิ่งก็คือ สำนักงาน กทข. กทข. จะต้อง สนับสนุนและกำกับดูแลสำนักงาน กทข. ให้มีทรัพยากรที่เพียงพอ มีการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพตามหลักธรรมาภิบาล กทข. ทำงานคนเดียวไม่ได้ต้องทำงานร่วมกับ กสช. เพราะฉะนั้น กทข. นี้จะต้องปวารณาตนเลยว่า จะร่วมมือและประสานงานอย่างใกล้ชิดกับ กสช. มีหน้าที่ร่วมกันหลายอย่าง จะขัดแย้งกันเองไม่ได้ ประการต่อไปก็คือ จะต้องสนับสนุนและส่งเสริมกิจการโทรคมนาคมให้มีความหน้า ทางเทคโนโลยี มีการแข่งขันที่เป็นธรรม สามารถสนองตอบความต้องการที่หลากหลายของประชาชนได้

อย่างทั่วถึงและเหมาะสม ประการต่อไปจะส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาด้านโทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ ตลอดจนการพัฒนาบุคลากรในด้านดังกล่าว ประการต่อไปจะเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชนและภาคประชาสังคมในการบริหารความถี่ ส่งเสริมกิจการโทรคมนาคมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ประการสุดท้ายคือจะส่งเสริมเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา อยากจะใช้เทคโนโลยีโทรคมนาคมนี้เพื่อการศึกษา ขณะเดียวกันจะใช้เทคโนโลยีสารสนเทศด้วยเพื่อการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกโรงเรียน เพื่อที่จะดำเนินการให้บรรลุวิสัยทัศน์และนโยบายดังกล่าว ผมขอนำเสนอเป็นมาตรการรู้สึกว่าจะมีอยู่ ๑๐ ข้อ

มาตรการที่ ๑ อยากจะเสริมสร้างตลาดโทรคมนาคมให้เป็นตลาดที่มีการแข่งขันอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม โดยวิธีการก็คือบทบาทของ กทช. ก็คือ การกำกับดูแล การสร้างตลาดที่มีการแข่งขันดังกล่าว

มาตรการที่ ๒ ใช้และกระจายโอกาสของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีโทรคมนาคมอย่างเต็มที่ ใครก้าวหน้าอย่างไรเราจะไม่ละเลยโอกาสของเรา แต่ขณะเดียวกันก็จะกระจายโอกาสนี้ให้ทั่วถึงต่อชุมชนหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ

มาตรการที่ ๓ จะลดหย่อนค่าธรรมเนียมและสนับสนุนกิจการโทรคมนาคมที่เป็นประโยชน์สาธารณะขั้นพื้นฐาน ไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง เช่น ประโยชน์ทางการศึกษาเรียนรู้ ประโยชน์ทางด้านวิจัยและการพัฒนาซึ่งเรารู้แล้วว่าเราสู้เขาไม่ได้เรื่องนี้ สิทธิบัตรก็มีน้อยเหลือเกิน ประโยชน์ทางด้านสาธารณสุขหรือการเสริมสร้างอนามัยของประชาชน เป็นต้น

มาตรการที่ ๔ จะกำกับดูแลให้ผู้มีโครงข่ายโทรคมนาคมเปิดโอกาสให้ผู้ให้บริการรายย่อยหรือผู้ให้บริการรายใหม่ได้เข้าสู่ตลาดและสามารถแข่งขันได้อย่างเป็นธรรมเพราะว่าผู้มีโครงข่ายโทรคมนาคมถ้าไม่ให้ใครร่วมมือแล้วคนอื่นก็เข้ามาในตลาดไม่ได้

มาตรการที่ ๕ สนับสนุนเครือข่ายที่เรียกกันว่า เครือข่ายพื้นที่ระดับท้องถิ่นหรือ Land แบบไร้สาย อันนี้ตรงกับท่านอาจารย์สุธี เพื่อให้โอกาสการเข้าถึงของระบบอินเทอร์เน็ตในชนบทเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น

มาตรการที่ ๖ สนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีที่เรียกกันว่า VOIP Voice Over Internet Protocol ซึ่งหมายถึงการพัฒนาโทรศัพท์และมัลติมีเดียผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในระยะต่อไป

มาตรการที่ ๗ ปกป้องผลประโยชน์ของประเทศในเวทีต่อรองระหว่างประเทศ

มาตรการที่ ๘ ปกป้องความเป็นส่วนตัวของข้อมูล ความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูล ป้องกันการละเมิดสิทธิส่วนตัวและการเผยแพร่ข้อมูลที่ขัดต่อศีลธรรม

มาตรการที่ ๙ ให้การศึกษาและสนับสนุนการรวมกลุ่มของผู้บริโภคเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมและการรักษาประโยชน์ของผู้บริโภคโดยผู้บริโภคเองอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรการที่ ๑๐ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อความโปร่งใสในการบริหารงาน ทั้งในภาคธุรกิจเอกชนและภาครัฐเพื่อลดความฉ้อฉลหรือที่เรียกกันว่าคอร์รัปชันในทุกๆระดับ

ท่านประธานครับผมมีเรื่องนำเสนอใน ๕ เรื่องดังที่ได้กล่าวแล้วและขอขอบคุณท่านประธานและคณะกรรมการทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย ขอขอบคุณครับ

การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ

**เรื่องที่กรมประชาสัมพันธ์ได้ดำเนินการกรณีช่อง ๑๑/๑
และ ๑๑/๒ รวมทั้งประเด็นของช่อง ๕ ช่อง ๗ และช่อง ๙**

การแสดงวิสัยทัศน์ เรื่อง ที่กรมประชาสัมพันธ์ได้ดำเนินการกรณีของ ๑๑/๑ และ ๑๑/๒
รวมทั้งประเด็นของช่อง ๕ ช่อง ๗ และช่อง ๙
นายนายโคทม อาริยา

กรรมาธิการสามัญ

: ประเด็นในเรื่องวิสัยทัศน์เพิ่มเติมเกี่ยวพันกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น
เมื่อในช่วง ๑ เดือนที่ผ่านมา คือกรณีช่อง ๑๑ กรณีช่อง ๕ กรณีช่อง ๙
และมีแถมไปด้วยคือเรื่องช่อง ๗ ซึ่งกรณีทั้งหมดนี้ กทช.
คงไม่เกี่ยวโดยตรง แต่เกี่ยวโดยอ้อม เพราะ กทช. ก็จะต้องจัดสรรคลื่น
ความถี่กับ กสช. แต่ว่าก็ไม่ได้เกี่ยวในรายละเอียด แต่อยากจะทำ
วิสัยทัศน์ คือดูวิถีคิดของแต่ละท่านว่า แต่ละท่านคิดปัญหาอย่างไร
ด้วยตัวบทกฎหมายข้อกฎหมายทั้งหมดแล้วคิดอย่างไร จะขอเริ่มจาก
ช่อง ๑๑ ก่อน ช่อง ๑๑ ได้อ้างว่าคลื่นของช่อง ๑๑ ที่กรมประชาสัมพันธ์
ได้รับการจัดสรรซึ่งอยู่ในระบบ VHF สามารถที่จะเอามาแปลงสัญญาณ
เป็นระบบ digital บีบอัดสัญญาณให้เล็กลงแล้วสามารถที่จะทำสัญญาณ
ที่เหลือในระบบ digital เอาไปใช้งานอื่นต่อไปได้ จึงได้ทำ ๑๑/๑ และ
๑๑/๒ แล้วก็อ้างว่ากรมประชาสัมพันธ์เองทำไมไหวจึงได้ไปขอให้
เอกชนมาร่วมการงาน แล้วก็ทำ ๑๑/๑๑๙ ๑๑/๒๑๙ ไม่ได้ถือว่าเป็นสถานี
ใหม่ แต่ถือว่าเป็นการขยายกิจการจากช่อง ๑๑ ถามว่าสิ่งที่ทำไป
ทั้งหมดตรงนี้ท่านเห็นอย่างไร

นายโคทม อาริยา

: ความเห็นเบื้องต้นในขณะนี้ผมก็ดูนิยามของขอบเขตของอำนาจ
ของคณะกรรมการทั้ง ๒ จะสังเกตว่าเวลาพูดถึงคลื่นความถี่ที่ดี
จะครอบคลุมหมดทุกคลื่น จนกระทั่งถึง ๓ ล้านเมกะเฮิรตซ์เวลา
พูดถึงกิจการโทรทัศน์ก็พูดนิยามไว้กว้างขวางมาก ก็คือระบบสาย
ระบบความถี่ระบบแสง อื่น ๆ หรือหลายระบบรวมกัน เพราะฉะนั้น
ประเด็นนิยามหรือความครอบคลุมเข้าใจว่าเจตนารมณ์ของ
กฎหมายไม่ได้ไปลงรายละเอียดว่าถ้าไปเปลี่ยนเทคนิคของการ
เผยแพร่ภาพหรือเผยแพร่เสียงโดยวิธีหนึ่งวิธีใดจะทำให้สามารถ
ออกนอกการบังคับใช้ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ เพราะฉะนั้น
ความเข้าใจเบื้องต้นว่าการเปลี่ยนแปลงเทคนิคต่าง ๆ ถ้าหากว่า
หมายถึงการจัดกิจการโทรทัศน์เพิ่มเติมในระยะที่ยังไม่มี
คณะกรรมการ กสช. ก็อาจจะขัดกับพรบ. องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ
ก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจจะต้องไปพิจารณาในอีกแง่หนึ่งว่า
ถ้าอ้างถึงบทเฉพาะกาลว่าขณะนี้อาจจะพอทำได้เพราะยังไม่มี
กสช. หรือ กทช. ก็ต้องเป็นที่เข้าใจว่าเป็นมาตรการเฉพาะระยะ

ที่ยังไม่มี การที่จะไปเลี้ยงข้อกฎหมายบอกว่ายังไม่มี กทช. และ กสช. แล้วไปทำสัญญาที่ผูกพันระยะยาวเหมือนกับเป็นการ ไปจองเทคนิคหรือจองคลื่นเพิ่มเติมประการใดดูว่าจะไม่เหมาะสม การเปลี่ยนแปลงทางเทคนิคนั้นไม่ได้ทำให้พ้นไปจากบทนิยาม ครอบคลุมถึงในพระราชบัญญัติ และประการที่ ๒ ถ้าจะมีการ ดำเนินการอะไรโดยอ้างถึงบทเฉพาะกาลของกฎหมายก็น่าจะเป็น มาตรการชั่วคราว

กรรมการสามัญ

: ที่นี้ปัญหาคณะกรรมการอีกชุดหนึ่งไปตรวจพบและกรมประชาสัมพันธ์ ก็ยอมรับว่ามีได้เป็นไปตามที่กรมประชาสัมพันธ์ได้เคยแถลงข่าว คือกรมประชาสัมพันธ์แถลงว่าใช้ระบบ VHF ของตัวเองมาผ่าคลื่น หรือมาบีบอัดสัญญาณด้วย digital แล้วก็ใช้ที่เหลือ แต่ไปพบว่า ช่อง ๑๑ ไปใช้ส่งคลื่นความถี่ KU Band และ C Band ช่องหนึ่งใช้ KU Band ช่องหนึ่งใช้ C Band ของไทยคม ซึ่งไทยคมได้รับจัดสรร คลื่นนั้นมาเพื่อขนส่งสัญญาณ ขนส่งข้อมูลขึ้นดาวเทียม แล้วก็ เมื่อไปเช่าจากไทยคมแล้วเอากชนเขาเช่าเอง เขาเช่าไม่ได้เพราะว่า ไม่มีใบอนุญาต จึงได้มาร่วมมือกับกรมประชาสัมพันธ์ในการออก ใบอนุญาตแล้วไปใช้ KU Band หนึ่งคลื่น ใช้ C Band อีกคลื่นหนึ่ง ในการส่ง และในการส่งครั้งนี้ก็ส่งไปเฉย ๆ ใครจะรับก็รับ เพราะว่า ไม่ได้กระจายเสียงทั่วไปในระบบธรรมดาดาวภาคพื้นดิน แต่เป็นการ กระจายเสียงในระบบดาวเทียมซึ่งเคเบิลทีวีไหนจะรับไปก็รับไป ใครไม่รับก็ไม่ต้องรับ ข้อเท็จจริงข้อนี้ที่ปรากฏเพราะว่าคลื่นของ ไทยคมก็ได้รับจัดสรรไว้แล้ว แล้วก็ใช้คลื่นของไทยคม ท่านคิด อย่างไรในประเด็นนี้

นายโคทม อาริยา

: คือคำนิยามของวิทยุโทรทัศน์ก็คือการส่งและการแพร่ภาพและเสียง ด้วยคลื่นความถี่ให้บุคคลทั่วไปรับได้โดยตรง ผมเข้าใจว่ากรณีที่จะ ไปเพิ่มขยายช่องเป็น ๑๑/๑ ช่อง ๑๑/๒ ช่อง ๑๑/๓ อะไรต่าง ๆ ก็ดี เจตนารมณ์ก็คือให้บุคคลทั่วไปรับได้โดยตรง ไม่น่าจะเป็น ข้อยกเว้นใด ๆ ผมก็เข้าใจว่าเข้าตรงตามกรอบกฎหมายใน ความหมายของผมเข้าตามกรอบกฎหมายว่าเป็นการไปคล้าย ๆ กับใช้คลื่นความถี่เพื่อการส่งหรือการแพร่ภาพ เพราะฉะนั้นก็ จะต้องเป็นอำนาจหน้าที่ของ กสช. ที่จะต้องดูแลหรือจัดสรร การแพร่ภาพเพื่อให้เกิดตามเจตนารมณ์ของกฎหมายอะไรต่าง ๆ ก็ตามก็คือให้ใช้กันได้อย่างเป็นธรรม ไม่ได้มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไปจอง ใช้ไว้ทั้งหมด เพราะเป็นทรัพยากรสาธารณะ ไม่ใช่ของรัฐด้วยซ้ำไป

อันนี้บอกว่าเป็นทรัพยากรสาธารณะให้เอกชนใช้ ให้รัฐใช้ ให้ประชาชนทั่วไปได้ใช้ นี่คือเจตนาซึ่งกำลังรอการไปปฏิบัติอยู่แต่ถ้าหากว่ามีหน่วยงานใดหรือองค์กรใดบอกว่าขอใช้ ผมขอเรียนว่า ก็ก้ำกึ่ง แต่ถ้าอ้างบทเฉพาะกาลว่าพอทำได้ความเห็นของผม ก็คงจะต้องได้ไปผูกพันระยะยาว เพราะเมื่อมี กสช. หรือ กทช. ครบแล้ว การที่จะไปทำสัญญาอะไรไว้ในช่วงนี้ไม่น่าจะมีผลเลยไปจากจุดนั้นครับ

กรรมวิธีการสามัญ

: ที่นี้ทั้ง ๒ กรณี ก็จะมาพันกับมาตรา ๘๐ ของพระราชบัญญัติ องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ ห้ามไว้ ๓ ข้อ เวลาก่อนที่จะมี กสช. คือ ๑. ห้ามไม่ให้จัดสรรคลื่นความถี่ ๒. ห้ามไม่ให้ออกใบอนุญาต ใหม่ และ ๓. ห้ามไม่ให้ขยายกิจการ ทั้ง ๒ กรณีนี้ท่านคิดว่า ถ้าทำได้หรือไม่ได้ตามมาตรา ๘๐ ด้วยกรณีใด

นายโคทม อาริยา

: ในมาตรา ๘๐ เขียนว่าจัดสรรคลื่นความถี่ ออกใบอนุญาตประกอบ กิจการหรืออนุญาตให้ประกอบกิจการเพิ่มเติมไม่ได้ ตรงนี้ก้ำกึ่ง แต่ถ้าดูว่าเป็นการใช้คลื่นความถี่เดิมหรือเปล่า ข้อแรกมีการจัดสรร คลื่นความถี่เพิ่มหรือเปล่านั้นก็อาจจะตีความได้ก้ำกึ่ง เพราะเขาบอก ว่าคลื่นก็จัดสรรกันอยู่แล้ว เพียงแต่อาจจะขอเอาสัญญาณไป พ่วงแทนที่จะเป็นสัญญาณที่ใช้ประการแรกเพื่อกิจการ ก ก็ไปใช้ เพื่อกิจการ ข อันนี้จัดสรรเพิ่มหรือเปล่านั้นต้องไปคุยกัน ประการที่ ๒ ออกใบอนุญาตประกอบกิจการ อันนี้คงไม่เชิงเพราะว่าทาง กรมประชาสัมพันธ์ก็คงไม่ได้ออกใบอนุญาตให้ตนเอง แต่อันที่ ๓ อนุญาตให้ประกอบกิจการเพิ่มเติม ตรงนี้คล้าย ๆ กับเป็นการ ประกอบกิจการเพิ่มเติมหรือไม่ อันนี้น่าสนใจมาก คำว่าอนุญาต ก็ไม่ได้บอกว่าใครอนุญาต แต่อาจจะหมายถึงตามลำดับขึ้นไป ก็หมายความว่าถ้ากรมประชาสัมพันธ์จะประกอบกิจการเพิ่มเติม อนุญาตตนเองก็กระไรอยู่ ก็ต้องมีผู้ที่ดูแลในด้านนโยบายลำดับ สูงขึ้นไปที่จะต้องอนุญาตในเชิงนโยบาย ลักษณะอย่างนั้น อาจจะ เข้าข่ายการประกอบกิจการเพิ่มเติม ซึ่งผมก็คิดว่าเรื่องนี้ทางผู้ ที่ดูแลกรมประชาสัมพันธ์น่าจะเอาใจใส่ว่าจะเข้าข่ายไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๘๐ หรือไม่ ในฐานะที่เป็นผู้กำกับดูแลกรมประชาสัมพันธ์ ที่จะต้องอนุญาตต่อกรมประชาสัมพันธ์อีกทีหนึ่งว่า ให้ไปปฏิบัติ หน้าที่เพิ่มเติมหรือประกอบกิจการเพิ่มเติม

กรรมาธิการสามัญ

: ถ้ากรมประชาสัมพันธ์ชี้แจงว่ากรมประชาสัมพันธ์ได้เป็นหน่วยงาน
ยกเว้นไม่ต้องมีใบอนุญาต

นายโคทม อารียา

: ออกใบอนุญาตประกอบกิจการ อันนี้ผมว่าเข้าประเด็นที่ ๒ อันนี้
ผมบอกว่าไม่เกี่ยว แต่ว่าเป็นการประกอบกิจการเพิ่มเติม ถามว่า
ใครอนุญาต เป็นเรื่องจะต้องถกเถียงกัน แต่ตัวเองไม่ได้ออกให้ใคร
ตัวเองไม่ได้ออกให้ตัวเอง แต่มีการอนุญาตให้ประกอบกิจการเพิ่มเติม
ซึ่งถ้าตัวเองอนุญาตให้ตัวเองจะต้องให้เป็นผู้ให้กำกับดูแล จะต้องมา
อนุญาตให้ไปทำอย่างนั้นหรือไม่ ใช่ไหม ผมคิดว่าน่าจะลองใช้วิธีคิด
อันนี้ แล้วก็ต้องถามยังผู้ที่กำกับดูแลกรมประชาสัมพันธ์ว่าได้อนุญาต
ให้กรมประชาสัมพันธ์ไปประกอบกิจการเพิ่มเติมหรือเปล่า

กรรมาธิการสามัญ

: สรุปไม่น่าจะกระทำได้ตามกฎหมาย เพราะว่าอยู่ในช่วงที่จะต้องรอ
กสช. สรุปอย่างนั้นใช่ไหมควรจะรอให้ กสช. เกิดแล้วก็ค่อยทำ
สรุปถูกหรือผิด

นายโคทม อารียา

: เอาอย่างนี้ดีไหมครับ ผมว่า ๑. เป็นความรับผิดชอบของผู้ดูแล
กรมประชาสัมพันธ์ ถ้าเขาบอกว่าทำได้เขาต้องรับผิดชอบตรงนั้น
๒. ถ้าเขาบอกว่าทำได้ เพื่อไม่ให้เป็นการล้ำเส้นพระราชบัญญัตินี้ไม่
ควรมีข้อสัญญาผูกพันเลยไปกว่าถึงวันที่มี กสช. เข้ามาดูแลหรือมี
การแต่งตั้งคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

กรรมาธิการสามัญ

: กรณีช่อง ๕ สรุปได้ความสั้น ๆ ว่าอย่างนี้ ทางช่อง ๕ ได้คิดที่จะมี
บริษัทเอกชนขึ้นมาบริษัทหนึ่งที่ช่อง ๕ เองก็ลงทุนด้วยส่วนหนึ่ง
อีกส่วนหนึ่งก็จะขายหุ้น ส่วนจะขายหุ้นด้วยวิธีอะไรไม่ใช่ประเด็น
แต่ว่าจะขายหุ้นออกไปให้กับเอกชน แล้วก็ทำสัญญาระหว่าง
ช่อง ๕ ที่ได้รับการจัดสรรคลื่นไว้แก่ในการออกอากาศให้กับบริษัท
นี้ที่ชื่อว่า RTA Entertainment ในระยะเวลา ๓๐ ปีในการบริหาร
ในการดำเนินการ ในการทำกิจการช่อง ๕ คำถามคือท่านเห็น
อย่างไรกับข้อเท็จจริงข้อนี้

นายโคทม อารียา

: คือผมก็ไม่สบายใจก่อนหน้าแล้วครับ ตั้งแต่มีช่อง ๓ เรื่องของ
ช่อง ๓ ก็คือพอมีพระราชบัญญัติออกมา ก็ไปต่อสัญญาทั้ง ๆ
ที่สัญญายังไม่ใกล้จะหมดส่วนช่อง ๗ สรุปก็คือว่ามีกรณีที่สูง
แล้วว่าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลง แต่นี่กฎหมายเขียนว่าไม่มี
ผลย้อนหลัง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าไปทำสัญญาผูกพันอะไรไว้อย่างไร
ก็เหมือนกับว่าจะได้สิทธิพิเศษไม่ครอบคลุม คือกฎหมายนี้พยายาม
จะปฏิบัติต่อทุก ๆ กิจการให้เกิดความเป็นธรรมสม่ำเสมอกัน ตอนนั้น

ก็ยังไม่ค่อยเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมามากนักก็ถือว่าได้ทำสัญญากันไปเรียบร้อยแล้ว แต่ว่ากรณีช่อง ๕ มาดำเนินการในประเด็นตรงนี้ก็ยังมีอยู่ ๒ ประเด็น ประเด็นที่ ๑ ว่าลักษณะอย่างนี้เป็นการเอากิจการของรัฐไปเปลี่ยนเป็นกิจการกึ่งรัฐกึ่งเอกชนหรือเปล่า ซึ่งประเด็นเรื่องขายหุ้นในตลาดจะยกเว้นไว้ไม่กล่าวถึง แต่จะพูดถึงว่าพอมิมีบริษัทใดก็ตาม ซึ่งช่อง ๕ จะไปร่วมลงทุนด้วยหรือไม่ก็ตามแต่มีการทำสัญญาในลักษณะคล้ายกับสัญญารับช่วงกิจการ ซึ่งมีเวลาของสัญญานี้ยาวนานมาก และทำในขณะที่กำลังจะมีใกล้เข้ามาเต็มที่ ความจริงควรจะมีไปแล้ว คณะกรรมการกิจการ กสช. ผมก็พยายามจะดูว่าเจตนาของการดำเนินงานนี้เป็นอย่างไร ฟังดูแล้วเจตนา ก็คงจะต้องการเลี่ยงไม่ให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติ ซึ่งถ้าหากว่าเป็นเช่นนี้จริงก็คงจะต้องถูก สักคมวิพากษ์วิจารณ์ ผมทราบว่าทางช่อง ๕ ก็กำลังพิจารณายกเลิก เรื่องนี้อยู่ ไม่ดำเนินการ ก็แสดงว่าทางช่อง ๕ ก็รับฟังข้อวิพากษ์วิจารณ์ ของสังคมอยู่ในขณะนี้

กรรมาธิการสามัญ

นายโคทม อาริยา

- : เรื่องผู้ถือหุ้นว่าจะเป็นขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์หรือเอกชน มีประเด็นอะไรบ้าง
- : คล้ายกับ ว่ารัฐบาลมีนโยบายความจริงผมอ่านนโยบายของรัฐบาล รัฐบาลไม่ได้เขียนว่ามีนโยบายแปรรูปรัฐวิสาหกิจเขียนไว้ว่ามี นโยบายพัฒนารัฐวิสาหกิจ เอกสารที่เสนอต่อสภา แต่พอไปกล่าวอ้างจะกลายเป็นว่าแปรรูป ซึ่งก็ตีความว่าแปรรูปก็คือเปลี่ยนจาก ความเป็นรัฐวิสาหกิจเต็มตัวไปเป็นในลักษณะของบริษัทที่รัฐถือหุ้น เสียข้งมาก หรือต่อไปอาจจะเป็นครึ่งหนึ่งหรืออย่างไรก็ตามแต่ ซึ่งในความเห็นส่วนตัวของผมนั้นก็มีความเห็นที่ว่าหากเป็นกิจการ ไม่เกี่ยวข้องในลักษณะที่เป็นสาธารณูปโภคหรือที่เป็นประโยชน์ สาธารณะรัฐก็ไม่ควรที่จะเข้าแข่งขันกับเอกชน ก็ให้เอกชนดำเนินการไป แต่บางลักษณะที่เป็นกึ่ง ๆ กลาง ๆ อย่างเช่น เรื่องของการศึกษา เรื่องของสาธารณสุข อันนี้อาจจะให้มีการแข่งขันได้ทั้งของรัฐและ ของเอกชน เพราะว่ารรัฐจะต้องให้บริการสิ่งเหล่านี้ รัฐธรรมนูญเขา เขียนเอาไว้เรื่องการศึกษา เรื่องสาธารณสุข แต่ขณะเดียวกันถ้ารัฐ ทำอย่างเดียวและไม่มีเอกชนแข่งขันก็จะเห็นว่าผลออกมาไม่ค่อยดีนัก อันนี้ก็ควรที่จะเปิดแข่งขันกันไป รัฐก็ทำ เอกชนก็ทำ แต่เป็นบางกิจการ ที่รัฐควรจะต้องดำเนินการเองเป็นหลักเลย เพราะเกี่ยวข้องกับ ในเรื่องของกิจการที่แข่งขันยาก อย่างเครือข่ายโทรคมนาคมก็ดี สายส่งไฟฟ้าแรงสูงต่าง ๆ ก็ดีแข่งขันยาก รัฐต้องลงทุนแล้วก็เปิด

สิ่งเหล่านี้ให้เอกชนที่จะเข้ามาแข่งขัน ถ้ามีให้สามารถเข้ามาใช้
สิ่งเหล่านี้ได้อย่างเป็นธรรม ที่เราพูดถึงเครือข่ายโทรคมนาคม
ความจริงแต่เดิมก็เป็นของรัฐล้วน ๆ แต่ตอนนี้เริ่มเปลี่ยนไปเป็นของ
บริษัท ซึ่งตรงนี้ต้องดูพอสมควรว่าอันนี้เป็นหน้าที่โดยตรงของ กทช.
ว่าเจ้าบริษัทนี้โดยกฎหมายบังคับว่าจะต้องให้บริการแก่เอกชน
ให้เกิดการแข่งขันอย่างเป็นธรรมเพื่อประชาชนได้ประโยชน์เต็มที่

ที่นี้มาพูดถึงเรื่องของช่อง ๕ โดยเฉพาะ ผมเข้าใจว่าเจตนาเดิม
ไม่ได้คล้าย ๆ กับเป็นประโยชน์ทางธุรกิจหรืออะไรต่าง ๆ เลย
การตั้งโทรทัศน์ช่อง ๕ ซึ่งเป็นของหน่วยราชการโดยตรง จะต้องไป
ศึกษาว่าทำไมเขาถึงตั้งขึ้นมา ถ้าข้อกล่าวแต่ต้นว่าจำเป็นจะต้อง
ตั้งขึ้นมาเพื่อการศึกษาหรือเพื่อความมั่นคงของรัฐอะไรต่าง ๆ
ก็ตาม ดูว่าทำเช่นนั้นจริงและมีความจำเป็นอยู่หรือเปล่า สมมุติว่า
ไม่ได้ทำเช่นนั้นจริงหรือไม่มีความจำเป็น แทนที่จะไปยกเลิกต่าง ๆ
กับสัมปทานตรงนี้ก็เลย ๆ ให้เอกชนไปทำเลยก็ต้องมาดูว่าใน
สัดส่วนต่าง ๆ ที่ควรจะเป็นบริษัทเอกชนเขาใช้สัดส่วนเท่าไรอยู่
ถ้ารัฐบาลว่าไม่มีความจำเป็นตรงนี้แล้ว รัฐมีความจำเป็นด้านอื่น
หรือเปล่า หรือความจำเป็นเดิมที่ประกาศไว้ตอนก่อตั้งยังมีความ
จำเป็นเช่นนั้นอยู่จริงต้องให้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์เดิมที่ประกาศ
ไว้ ไม่ใช่พอไปกลาง ๆ แล้วก็บอกไม่ทำแล้ว วัตถุประสงค์เดิม
ก็ไม่พูดถึงกลายมาเป็นประเด็นที่จะไปโอนสัมปทานให้แก่เอกชน
ไป ผมคิดว่าไม่น่าจะเหมาะสมครับ เพราะฉะนั้นผมว่าตรงนี้เรื่อง
ขายหุ้นซึ่งโยงไปถึงเรื่องพัฒนารัฐวิสาหกิจหรือพัฒนาแปรรูป
รัฐวิสาหกิจอะไรต่าง ๆ จะต้องมองในรายละเอียดหลายประการ
ด้วยกันครับ

กรรมการการสามัญ

: เมื่อสักครู่ท่านพูดถึงช่อง ๗ ถ้ากรณีช่อง ๗ ขยายเวลาสัญญาณ
สัมปทานก่อนพระราชบัญญัติฉบับนี้ออก อันนี้จำไม่ได้แม่นแต่ว่า
หลังรัฐธรรมนูญออกแน่นอน ถ้าอยู่ระหว่างหลังรัฐธรรมนูญแต่ก่อน
พระราชบัญญัตินี้ออกช่อง ๗ ทำได้ไหมครับในวิสัยทัศน์ของท่าน
คิดว่าควรทำได้ไหม

นายโคทม อาริยา

: คืออย่างนี้ ผมดูว่าการทำทั้งหมดเป็นความพยายามที่จะเสี่ยง
ถ้าเสี่ยงตรงมาก จากช่อง ๕ ลักษณะที่ว่าเสี่ยงให้เห็น ๆ บางครั้ง
ก็มีการประกาศด้วยว่าที่ทำไมไปนี้เพราะต้องการจะเสี่ยง อันนี้
เหมือนกับการยอมรับ อันนี้ก็ชัดเจนพอสมควร แต่ในระดับขั้นหรือ
ตีกีร์ชัดน้อยลง ๆ เพราะเรากำลังพูดถึงตรงนี้เป็นเรื่องเจตนากรณี

เวลาพูดถึงเจตนารมณ์ก็จะเถียงว่าก็ไม่ได้เขียนไว้ ไซ้ใหม่ ก็เป็นเรื่องของความรู้สึกหรือเจตจำนงร่วมของสังคม ก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคนที่จะช่วยกันดู ซึ่งสื่อมวลชนก็ดี ประชาชนก็ดี ก็ออกความเห็นได้ แต่ถ้าไปบอกว่าจับในแง่ของกฎหมายคงลำบากที่จะไปหยุดยั้ง แต่เพียงแต่ถูกวิพากษ์วิจารณ์

กรรมาธิการสามัญ

: ขอดถามเรื่องสุดท้ายคือช่อง ๘ อ.ส.ม.ท. ได้รับจัดสรรคลื่นทีวี ๒ ช่อง ช่อง ๘ กับ ช่อง ๓ แล้วก็มีวิทยุอีกจำนวนหนึ่งหลาย ๑๐ สถานี แต่ว่า อ.ส.ม.ท. จะแปลงตัวเองเข้าตลาดหลักทรัพย์ ไม่ได้ไปตั้งบริษัทใหม่ แต่ว่าจะเป็นรัฐวิสาหกิจที่จะขายหุ้นออกไปให้ตลาดหลักทรัพย์ อันนี้จะเกี่ยวกับช่องกับเรื่องคลื่นความถี่หรือไม่ แล้วทำได้หรือไม่

นายโคทม อาริยา

: อันนี้คงไม่เกี่ยวโดยตรงกับเรื่องคลื่นความถี่ ทำได้หรือไม่ ผมคิดว่าทำได้ แต่เหมาะสมหรือไม่ ไม่สู้จะแน่ใจ คือก็โยงไปถึงเรื่องที่เราเรียกว่าการพัฒนาธุรกิจหรือการแปรรูป วัตถุประสงค์อยู่ตรงไหน ถ้าเป็นเรื่องรัฐสมัยที่เราอยู่ได้ IMF พูดกันตรงนั้นมาก มีพระราชบัญญัติออกมา ๑๑ ฉบับหรืออะไรนี้ เพราะตอนนั้นเราบอกว่าสตางค์ไม่มี เมื่อไม่มีจริง ๆ ดิดหนี่ดิดสินเขามากมาย เราก็มาดู เรามีทรัพย์สินอยู่ตรงไหน ก็อันนี้เข้าขายแปลงทรัพย์สินให้เป็นทุนคล้าย ๆ อย่างนั้น ตรงไหนมีก็ไปบอก IMF ว่าฉันมีอย่างนี้ ๆ IMF บอกก็ดีสิ เมื่อไม่มีทุนไซ้ใหม่คุณก็ต้องเอาพวกนี้ไปแปลงให้เป็นทุนเข้าตลาด ๆ ก็มีทุนกลับเข้ามาก็เอาไปหมุนเวียน ผมไม่ได้เรียนมาทางเศรษฐศาสตร์ แต่มาถึงตรงนี้ ณ จุดนี้ IMF เราก็ปลดไปแล้ว บอกว่าเราไม่เป็นหนี้เขาแล้ว ตอนนี้รัฐวิสาหกิจมีความสามารถสูงมากในเรื่องการนำเงินทุนจากที่ต่าง ๆ ผมเห็นว่ารัฐบาลนี้มีศักยภาพมากในเรื่องของเงินหรือทุนอะไรต่าง ๆ ผมก็เชื่อว่าความจำเป็นที่จะเอา อ.ส.ม.ท. เข้าตลาดหลักทรัพย์อะไรต่าง ๆ เพื่อจะแปลงทรัพย์สินให้เป็นทุนไม่น่าจะมีก็ต้องถามต่อไปว่าถ้าทำอย่างนี้แล้วประสิทธิภาพของ อ.ส.ม.ท. ที่จะดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์จะเกิดขึ้นได้ไหม อันนี้ต้องถกเถียงกันในการบริหารองค์กร ถ้าไม่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นและถ้าไม่หลีกเลี่ยงคำครหาว่าการแปลงสินทรัพย์ให้เป็นทุน ทุนจะกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มบุคคลไม่มากนัก อันนี้ผมคิดว่าไม่ควรทำ

กรรมวิธีการสามัญ

: ท่านเห็นอย่างไรว่าถ้ามี กสช. เกิดขึ้นหลังจากที่ช่อง ๙ ได้ขายหุ้นให้กับเอกชนไปแล้วจะถือว่าเป็นการผูกมัดหรือเปล่า เพราะว่าหุ้นอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ ตลาดหลักทรัพย์คนถือหุ้นไว้แล้ว แล้วจะกระอักกระอ่วน อี้อีกก็เหลือกันหรือเปล่า เพราะว่าถ้าไปลดคลื่นที่ให้กับ อ.ส.ม.ท. เพราะขณะนี้ มี TV ๒ ช่อง วิทยุอีกหลาย ๑๐ ช่อง หุ้นก็ตก ก็มีปัญหาคนถือหุ้น เพราะฉะนั้น กสช. ก็คงจะลำบากหรือเปล่า ประเด็นนี้จะเป็นประเด็นในการคิดอะไรได้อย่างไรบ้างหรือเปล่าครับ

นายโคทม อาริยา

: อันนี้ต้องไปคิดแทน กสช. เขาเล็กน้อยครับ เพราะว่าเวลาเราดูคลื่นทั้งหมดนี้เราก็จะต้องดูสัดส่วนว่าอันไหนเพื่อสาธารณะจริง ๆ เพื่อการศึกษา เพื่อศิลปวัฒนธรรม เพื่ออะไรต่าง ๆ อันนี้เพื่อการบินเหิง ขณะนี้เพื่อบินเหิงมาก แล้วก็ยิ่งถ้าหากว่าช่อง ๙ เข้าไปสู่ตลาดหลักทรัพย์อะไรต่าง ๆ แล้วที่แต่เดิมอ้างว่าอันนี้ต้องเป็นของรัฐ เพื่อประโยชน์ของรัฐ ตรงนี้ก็จะไม่ใช่แล้ว ก็คงดูว่าถึงแม้โดยนิตินัยอาจจะมีรัฐเป็นหุ้นอยู่ แต่โดยพฤตินัยดำเนินการเหมือนเอกชน จริง ๆ ก็เหมือนกับทั้งหลาย เพื่อการโฆษณา เพื่อที่จะให้เกิดมีการบินเหิง มีคนดูอะไรต่าง ๆ มากมาย เราก็อาจจะบอกได้ นี่สัดส่วนมากแล้วที่จะไปอนุญาตใหม่ ๆ ก็คงจะไม่มาส่วนนี้แล้ว ถูกไหม แต่ตามว่า กสช. จะถึงขั้นไปบอกไม่เอาแล้ว คือพูดง่าย ๆ ทรัพยากรนี้ยังมีอยู่ ยังพอจัดสรรได้อยู่ แต่ว่าขณะนี้อาจจะดูว่าสัดส่วนที่จัดสรรให้กับเอกชนเพื่อลักษณะที่เน้นบินเหิงสาธารณะอยู่บ้าง อาจจะดูสัดส่วนเพียงพอแล้ว ก็จะต้องไปจัดสรรส่วนอื่น ผมยังไม่คิดถึงขั้นว่า กสช. นี้คิดแทนเขาอะครับ จะไปบอกเรียกคืนอะไรอย่างนี้ คือยากในสังคมไทยหรือสังคมใด ๆ เขาถึงทำอะไรต่าง ๆ เหล่านี้เพราะเขาต้องการไปตีจองไว้ พอตีจองไว้ก็ยาก แต่ขณะนี้ผมก็ถือว่าช่องต่าง ๆ ตีจองไว้หมดแล้ว คงยากที่จะเรียกคืน อาจจะช่อง ๑๑ จะมากที่สุด เพราะแต่เดิมที่ก็ตามไม่ว่าทุกช่องเป็นของรัฐหมด ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามวิวัฒนาการของสังคม ได้แปลงโฉมไปไปเป็นของเอกชนมากเข้าทุก ๆ ที่บอกว่าช่อง ๓ ก็เป็นของรัฐแต่ก็เป็นลักษณะเดิมที่เหมือนกับโทรทัศน์เอกชนทั่ว ๆ ไป

กรรมวิธีการสามัญ

: คำถามสุดท้าย คือถ้ามี กสช. ขึ้นมาแล้ว และมีการจัดสรรขึ้นใหม่ กทช. คงไม่เข้าไปก้าวก่าย กสช. ว่าเมื่อแบ่งไปแล้วคลื่นสำหรับวิทยุโทรทัศน์จะเป็นอย่างไรก็คงขึ้นอยู่กับ กสช. เขาแล้ว คราวนี้

กสช. ที่เคยเกิดในต่างประเทศผมได้ตามดูเรื่องนี้ พบว่าอย่างเช่น สาธารณรัฐเชกแล้วก็ฮังการี ก่อนที่จะเป็นประเทศประชาธิปไตย ขณะที่ยังเป็นประเทศที่ปกครองโดยระบอบคอมมิวนิสต์ ทั้งหมด เป็นหน่วยงานของรัฐหมดเลยในการดูแลทีวีและวิทยุ แต่หลังจากที่ เขามี กสช. เมื่อ ๑๔ ปีที่แล้ว ปรากฏว่า กสช. ขึ้นมาจัดสรรคลื่น ใหม่หมดโดยที่หน่วยงานของรัฐไม่ได้เลยแม้แต่คลื่นเดียว หน่วยงาน เช่น กรมประชาสัมพันธ์ก็ถูกยุบ ถ้าจะมีก็เป็นหน่วยงานของรัฐ ประเภทอิสระในการดูแลสื่อ เช่น BBC PBH ออกมา แต่ว่า หน่วยงานที่เป็นของรัฐอย่างเช่นกรมประชาสัมพันธ์ต้องแปลงตัว มาเป็นองค์กรอิสระหมด แล้วก็หน่วยงานของรัฐไม่ว่าทหารหรือ ตำรวจไม่มีหมดเลยสักคลื่นเดียว แล้วขณะเดียวกันจัดสรรออกไป เป็น ๓ ประเภท คือประเภท PBH BBC เพื่อ Public service ๑ กลุ่ม ประเภทธุรกิจ ๑ กลุ่ม และประเภทชุมชนอีก ๑ กลุ่ม วิทยุ ชุมชน โทรทัศน์ชุมชนอีก ๑ กลุ่ม ซึ่งไปสอดคล้องกับอังกฤษและ สหรัฐอเมริกาที่ไม่มีหน่วยงานของรัฐเป็นเจ้าของคลื่นเลย ถามท่าน ว่าเห็นอย่างไรตรงนี้

นายโคทม อาริยา

- : ผมเข้าใจว่าเรื่องการจัดสรรทรัพยากรนี้ไม่พ้นเรื่องของอำนาจ ที่มีอยู่ในสังคม สมมุติ ยกตัวอย่างเชก ฮังการี อำนาจเปลี่ยนแต่นี้ เปลี่ยนของเขาอาจจะเปลี่ยนไวหรือเปลี่ยนจากรัฐ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ รัฐนี้หมายถึงรัฐบาลด้วยเข้าไป เป็นรัฐ ๐ เปอร์เซ็นต์ สมมุติอย่าง นั้น แต่ความจริงเขาไม่ ๐ หรือ เพราะว่ามันก็ยังเชื่อว่าคำว่า Public ดีความหมายได้ ๒ ความหมาย Public ที่ว่าเป็น PBH เป็น อะไรต่าง ๆ จริง ๆ เป็น Public ที่รัฐเป็นหลัก ส่วนคำว่า Public ที่ไปเรื่องของชุมชน ประชาชน องค์กรย่อย ๆ อะไรต่าง ๆ อันนั้น ก็ต้องเป็น Public อีกแบบหนึ่ง เหมือนคำว่าสวนสาธารณะก็อาจจะ มีรัฐดูแลบ้าง หรือว่าส่วนนี้ประชาชนก็ไปใช้หรืออาจจะไปตั้งเป็น ระบบบริหารจัดการ อาจจะเป็นองค์กรท้องถิ่นหรืออะไรต่าง ๆ ซึ่งมองว่าไม่ใช่รัฐเสียเต็มตัว แต่รัฐในที่นี้ผมโยนไปถึงรัฐประเทศ ชาติแล้วผมก็ยังเชื่อว่าแต่เดิมที่บอกว่าเชกหรือฮังการีเป็นของ รัฐ ตรงนั้นเป็นความหมายว่ารัฐคือรัฐบาล คือรัฐบาลก็คลุมไปหมด เลย แล้วก็หน่วยราชการก็คลุมไปหมด แต่ตอนนั้นเขาเปลี่ยนจาก คำว่า รัฐ ที่แปลว่า รัฐบาลเป็นความหมายของรัฐที่กว้างขึ้น แต่ยังเป็นของรัฐอยู่ อย่างที่ว่าองค์กรอิสระอะไรต่าง ๆ ก็เป็นองค์กรของ รัฐ เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมเห็นว่าอย่างของไทยก็ต้องมาดูว่าเราจะตั้ง เป็นกี่กลุ่ม จริง ๆ ก็มีกลุ่มอันหนึ่ง กลุ่มรัฐ แต่ในรัฐจะมีส่วนไหน

เป็นของราชการหรือส่วนไหนจะเป็นองค์กรอิสระหรือเป็นองค์กรอื่นใดตรงนี้ผมยังไม่คาบเกี่ยวไป แล้วก็ยังมีของธุรกิจแน่นอนแล้วก็ยังมีของชุมชนหรือขององค์กรปกครองท้องถิ่นอะไรต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่รัฐโดยตรง อาจจะมี ๓ กอง ที่ถามว่าในกองรัฐจะไม่มีราชการเลยหรือ อันนี้ผมไม่ทราบ ถามว่าตรงนี้ในรัฐบาลกันเองเขาต้องไปตกลงกันถูกไหม แต่เดิมต้องยอมรับหน่วยงานด้านความมั่นคง หน่วยงานราชการ ดุ่งาย ๆ ดูว่าเป็นรัฐไปหมด แต่ตอนนี้ผมยังถือว่ารัฐสภา ก็จะต้องมีเกี่ยวข้องนี้ได้ในส่วนที่เราเรียกว่าเป็น Public ของรัฐ หรืออาจจะมืองค์กรอิสระด้วยก็ได้ ผมยังคิดว่าที่ผ่านมาก็มีประวัติความเป็นมา เราจะเปลี่ยนกะทันหันอาจจะยาก นี่เป็นความเห็นของผม แต่ว่าเราต้องทำความเข้าใจในแนวคิด สื่อสารแนวคิดให้ชัดเจนก่อนว่า จริง ๆ แล้วโดยหลักแล้วผลประโยชน์น่าจะตกอยู่แก่รัฐ ไม่ใช่ตกอยู่แก่หน่วยงานหนึ่งหน่วยงานใด แล้วไม่ใช่ในลักษณะที่ว่าหน่วยงานนั้นแปลงย่อยลงไปอีก คล้าย ๆ กับว่าทำให้เกิดเงินนอกงบประมาณหรืออะไรต่าง ๆ ซึ่งอันนั้นจะกลายจากผลประโยชน์ตกอยู่แก่รัฐ แต่เมื่อใดผลประโยชน์ตกอยู่แก่รัฐมีความสามารถที่จะบริหารจัดการได้เพราะรัฐก็เหมือนของหลวง ไม่ใช่ของใครหรือของหน่วยใดโดยเฉพาะ

กรรมมาธิการสามัญ

: เมื่อสักครู່ท่านพูดมาคำหนึ่งบอกว่า ส่วนจะจัดสรรอย่างไร รัฐจะต้องไปตกลงกันเอาเอง ในที่นี้หมายถึงรัฐบาลหรือหมายถึง กทช. จะต้องตกลงกันเอง

นายโคทม อาริยา

: คืออย่างนี้ครับ ผมเข้าใจว่า กทช. คงจะดูสัดส่วนใหญ่ ๆ ก่อนแล้ว เวลาจะไปจัดส่วนย่อย ๆ หรืออะไรต่าง ๆ กทช. ก็จะต้องใช้คำว่าอะไรมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ในกองนี้ ในกองที่เป็นส่วนของรัฐ คืออาจจะมทั้งรัฐบาลหรือว่าหน่วยงานอื่นของรัฐจะเอาอย่างไร ผมยังไม่นึกถึง กทช. ว่าเวลาจะจัดแผนจัดการอะไรต่าง ๆ จะทำไปโดยเหมือนกับว่ามีอะไรอยู่ในใจแล้วเป็นภาพทฤษฎี อุดมคติจัดลงไปเลย ไปตกลงกันพอสมควร ทีนี้ถ้าหากว่าส่วนตรงนี้บอกว่า เป็นเรื่องของรัฐเราก็ต้องไปถามรัฐ แล้วรัฐก็ควรต้องมาคุยกัน ในหน่วยงานของรัฐอะไรต่าง ๆ เหล่านั้น

กรรมมาธิการสามัญ

: ประวัติของ ๑๔ ท่านที่คัดสรรส่วนมากแล้วจะจบทางวิศวะเป็นหลัก และเป็นหน่วยงานที่มาจากการสื่อสารโทรคมนาคมแทบทั้งนั้น และส่วนมากก็เป็น boss ใหญ่มาก และมีความเกี่ยวข้องกับบริษัทที่ทำ

นายโคทม อาริยา

ธุรกิจทางด้านนี้ ถ้านึกถึงทาง positive ก็คือหมายความว่า ถ้าเขามีความรู้แล้วเขามาทำจริง ๆ จัง ๆ คิดว่าประโยชน์ก็จะตกแก่ประชาชน แต่ว่ายังไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรในตัวนี้ เพราะว่าจากการที่เราสอบประวัติต่าง ๆ ก็มีการร้องเรียนมามาก และท่านเหล่านี้ก็มีความเกี่ยวข้องกัน เพราะฉะนั้นกลัวว่าเมื่อเข้ามาแล้วจะรักษาผลประโยชน์ของบริษัทมากกว่าของประชาชน ใน กกต. นั้น ท่านมีความเห็นว่าจะดูแลอย่างไร และประชาชนที่มีส่วนร่วมอย่างไร

: ผมไปคิดแทนกรรมการท่านอื่น ๆ ไม่ได้ แต่จะพูดในมุมมองของผมว่าเข้าไปอาจจะมีหลากหลายความคิด แต่สิ่งที่ผมห่วง คือไม่มีวาระแทรกซ้อน คือกรรมการ ๗ คน อาจจะไม่ทั้ง ๗ แต่ว่าส่วนใหญ่ถ้าไม่มีวาระแทรกซ้อนแล้วพอจะพูดกันได้ด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งทัศนะจะไม่ตรงกัน ทุกคนก็บอกว่าประโยชน์ของประชาชนเขาคงไม่เถียงแน่ เพราะเป็นวัตถุประสงค์หลักเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ เขียนไว้ในกฎหมาย แต่เขาอาจจะเห็นไม่ตรงกันว่า ไปทางนี้ใช่หรือเปล่า ไปทางนั้นใช่หรือเปล่า แต่ถ้าไม่มีวาระแทรกซ้อนผมว่าทำงานได้ และผมก็เชื่อว่าพวกวิศวะ พวกสื่อสารก็มีข้อดีข้อเสีย แต่ว่าค่อนข้างจะปฏิบัตินิยม คือ พริ้ว ไม่เก่งเท่าไรนี้พูดกันตรง เพราะฉะนั้นก็จะทำงานได้แล้วที่สำคัญผมว่าถ้าผมเป็นกรรมการคนหนึ่งผมจะต้องพยายามอย่างยิ่งที่จะต้องเปิดหูเปิดตา ก็คือจะต้องรับฟังระดับรับฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์เสียงอะไรต่าง ๆ ของผู้รับบริการของเราคือประชาชนที่เราบอกว่าเราใช้ประโยชน์ตกอยู่กับเขา เขาคิดอย่างไร ผมก็ไม่กังวลนัก แต่ถ้าสมมุติส่วนใหญ่มีวาระซ้อนเร้นผมอาจจะต้องมาทบทวนว่าผมจะทำอะไรได้แค่ไหนอย่างไรต่อไป ถ้าผมได้รับเลือก ซึ่งตรงนั้นก็คงนอกเหนือจากสิ่งที่ผมจะพูดหรือกล่าวยืนยันได้ในขณะนี้ ก็อาจจะกังวลเป็นเรื่องธรรมดา แต่ผมยังค่อนข้างจะมองโลกในแง่ดีว่า ๗ คนที่วุฒิสภาจะเลือกก็คงจะเลือกอย่างดีที่สุดแล้ว โดยคำนึงถึงประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่ท่านได้ยกขึ้นมากล่าว

กรรมการสิทธิการสามัญ

: จากคุณสมบัติของท่าน ท่านมีความรู้ในด้านการศึกษาและด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการโทรคมนาคม ท่านมีความคิดอย่างไรว่าจะเอาโทรคมนาคมให้เกิดประโยชน์ในเรื่องการศึกษาให้แก่อำเภอ ๆ ไป ท่านมีนโยบายอย่างไรครับ

นายโคทม อาริยา

: การศึกษามีนิยามทั้งแคบและกว้างในความหมายคือการศึกษาในระบบผมก็ได้ทำงานมาที่จุฬาฯ ที่เอไอที หลังจากที่พ้นวาระ

กกด. ก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่ง แต่ว่าการศึกษาในความหมายกว้าง ผมก็เห็นมีความสำคัญมากและผมก็เห็นช่องทางว่าระบบสื่อสาร โทรคมนาคมคือตัวที่จะนำสารไปถึงตัวผู้รับ เพราะในระบบสื่อสาร ก็ต้องมีผู้ส่งสาร และก็มีตัวสาร และก็มีช่องทางการส่งและมีผู้รับ ตรงนี้ถ้าพูดถึงเป็นระบบก็คือระบบที่จะนำความรู้ ระบบที่จะนำ ข้อมูล ข้อเท็จจริงอะไรต่าง ๆ ซึ่งผมคิดว่าถ้ามองในอีกแง่หนึ่ง ระบบสื่อสารก็คือระบบการศึกษาแบบหนึ่ง ในแง่ที่ผมเข้าใจว่า ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเราควรจะต้องทำ ๒ เรื่อง เรื่องหนึ่งคือ ส่งเสริม เวลาเราจะจัดสรรคลื่นความถี่ เราจะคำนึงถึงอะไรต่าง ๆ ต้องคำนึงถึงเรื่องของการศึกษาของประชาชนเป็นสำคัญ นอกเหนือจากเรื่องอื่น ๆ แต่อันนี้ต้องเป็นสำคัญ เช่น ถ้าเราจะ พัฒนาเทคโนโลยีก็ต้องคิดว่าเทคโนโลยีนี้ประชาชนเข้าถึงได้ กว้างขวางไหม internet เข้าถึงชนบทไหม โทรศัพท์จะเข้าถึงมี คนใช้เยอะไหม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ผมถือว่าเป็นช่องทางการศึกษา ขณะเดียวกันถ้าจะมีวิทยุหรือโทรทัศน์หรืออาจจะก้าวล่วงไป นะครับ ถ้าเรามาคุยกันประสานงานกัน วางผังความถี่ร่วมกัน ก็อาจจะต้องบอกว่าจะต้องจัดให้เพียงพอ ให้ชุมชนในองค์กร ท้องถิ่นต่าง ๆ เขาได้สามารถใช้คลื่นความถี่ได้ ในขณะเดียวกัน การศึกษาอีกความหมายหนึ่งแคบลงมานิดหนึ่งเราก็จะต้องใช้ ช่องทางเหล่านี้พยายามที่จะให้ประชาชนรู้เท่าทันระบบสื่อสาร คมนาคม คือหมายความว่าใช้ระบบสื่อสารโทรคมนาคมพูดเรื่อง การสื่อสารคมนาคมให้ประชาชนเข้าใจด้วย เช่น ผมอยู่ กกด. ผมก็มีหน้าที่ที่จะต้องพูดถึงเรื่องการเลือกตั้ง เรื่องของระบอบ การเมืองประชาธิปไตย ถ้าอยู่ใน กทช. หรืออยู่ใน กสช. ผมคิดว่า หน้าที่อันหนึ่งก็คือทำอย่างไรจะสื่อสาร ที่นี้ตัว กทช. กสช. เป็นตัว ผู้ส่งสารไปตามช่องต่าง ๆ ให้ไปถึงประชาชนอีกส่วนหนึ่ง เพราะ ถ้าตรงนี้เราไม่ทำ แล้วประชาชนไม่มาช่วยเฟ้าระวังสาธารณะ สมบัติส่วนนี้ก็แย่ ลำพังแต่เฉพาะ กทช. กสช. ไม่ก็คนมีกฎหมาย ฉบับหนึ่งก็จะไม่เกิดผลเท่าที่ควร เพราะฉะนั้นที่ผมบอกที่ผมสนใจ เรื่องการศึกษาเป็นพิเศษก็จะมาเฟ้าระวัง ๒ ประเด็นนี้ คือประเด็น ว่าทำอย่างไร การจัดสรรความถี่จะคำนึงถึงเรื่องในความหมาย ที่ผมว่าการศึกษาก็เป็นส่วนหนึ่งของระบบสื่อสารต้องมีผู้ส่งสาร ผู้รับสารและก็มีมีการกระจายความรู้ ความเข้าใจ พยายามให้ กว้างขวางที่สุดและก็อาจจะจัดสรรเฉพาะไม่ใช่เพื่อบันเทิง แต่เพื่อ สารให้มากขึ้น เรื่องที่ ๒ ก็อาศัยตรงนี้เป็นช่องสื่อสารเพื่อที่จะ

ในที่สุดแล้วเราใช้การคมนาคมเพื่อมาพัฒนาความเข้าใจ
ความรู้เท่าทันของประชาชนในเรื่องของการรับข่าวสารข้อมูล
ซึ่งยุคนี้เป็นยุคข่าวสารข้อมูลอยู่แล้ว

นายโคทม อาริยา

- : คือ กทช. ในความเห็นคิดว่าได้ทำแน่ เพราะต่อไปคลื่นโทรศัพท์
ไม่แยกระหว่างคลื่นโทรศัพท์กับคลื่นทีวี เพราะว่าทีวี โทรศัพท์
เดี๋ยวนี้ก็รับทีวีได้แล้ว และสามารถจะไปพันใช้คลื่นเดียวกัน
พันกันไปหมดเลย เดี่ยวนี้แยกเกือบไม่ออกระหว่างคลื่น
โทรคมนาคมกับคลื่นสื่อสารมวลชน เพราะฉะนั้นถ้าได้คนที่เข้าใจ
เรื่องพวกนี้แล้วไปพันกันได้ คิดว่า กทช. ต้องมีบทบาทสำคัญแน่
จะไปใช้ประโยชน์ด้วยกันโดยปริยาย ท่านเห็นอย่างไรตรงนี้
- : ที่จริงผมเห็นว่ามีเทคโนโลยี ๒ เทคโนโลยี ซึ่งสำคัญมาก ก็คือ
เทคโนโลยี แลนด์แบบไร้สายก็คือเครือข่ายท้องถิ่นที่ไม่ต้องใช้สาย
ต่อไปจะไปทั่วเลย อีกอันก็คือเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต ซึ่ง
อินเทอร์เน็ตต่อไปจะมาควบกับสิ่งที่เราเรียกกันว่า Multimedia
จะปนกันหมด

กรรมการสามัญ

นายโคทม อาริยา

- : เรื่องเทคโนโลยีนอกจากท่านจะนำเอาการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการ
การโทรคมนาคมแล้ว เทคโนโลยีขอแสดงความคิดเห็นสักนิดหนึ่ง
- : มีเทคโนโลยีบางอันที่กำลังอยู่ในลักษณะการขยายตัวการเป็นที่
ยอมรับ ถ้าเป็นไปได้ผมมองว่าต้องทำให้เป็นการเปิดมากกว่า
การจอบ อย่างเช่น ระบบแลนดไร้สาย ผมก็ถือว่าน่าจะเหมือนกับ
เป็น Public domain ค่อนข้างจะมาก คือการควบคุมหรือ
regulation การไปออกกฎอะไรต่าง ๆ อย่าไปออกในลักษณะ
ที่จะคล้าย ๆ กับดึงมาสู่ศูนย์กลาง มาขออนุญาตให้ลำบากมากมาย
เหมือนกับจะไปควบคุมมาก เพราะระบบไร้สายจะต้องค่อย ๆ
พัฒนาแล้วก็จะไปเป็นประโยชน์ส่วนหนึ่งในระบบชนบท ดูโทรศัพท์
แต่ก่อนเถียงกันแทบเป็นแทบตายว่าโทรศัพท์จะไปชนบท
ทำอย่างไรจะไปชนบทได้ ต้องวางสาย ลงทุนมหาศาลไม่ค่อยมีใคร
อยากทำ เดี่ยวนี้บางทีดูโทรศัพท์ที่บอกว่าจะไปตั้งดูโทรศัพท์
สาธารณะทุกตำบลอาจจะเลิกคิดเลยก็ได้ เพราะเดี๋ยวนี้มี
โทรศัพท์มือถือมีอะไรต่าง ๆ ซึ่งต่อไประบบไร้สายจะเข้าไปมากขึ้น
เราก็จะทำเป็นระบบที่ว่าส่งไปแล้วกระจายคลื่นในระดับท้องถิ่น
เรียกว่า local land เพราะฉะนั้นตรงนี้น่าจะเปิดกว้าง และเรื่องของ
voice over IP ก็คือการใช้เทคโนโลยีโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ต

ควบกันเพื่อที่จะเปิดโอกาสให้ใช้ multi media ก็เป็นเรื่องที่จะต้องเปิดมากกว่าที่เป็นอยู่ขณะนี้ ว่ากันตามจริงตรงนี้ขัดประโยชน์กับโทรศัพท์โดยตรง ที่เขาเป็นโทรศัพท์ระบบสาย สุดท้ายผมยังเห็นว่า กทช. ในเรื่องเทคโนโลยีจะต้องมีการพัฒนาคนและถ้าเป็นไปได้พัฒนาเทคนิคอะไรต่าง ๆ ของเราเองขึ้นมาบ้าง ซึ่งตอนนี้เราตามเขาอยู่ผมอยู่ห่างไกล แต่ขณะนี้ทำไมประเทศสหรัฐฯ หรืออะไรต่าง ๆ เขาร่ำรวยมาก เพราะเขาลงทุนทางการศึกษาวิจัยสูง จดสิทธิบัตรก็เหมือนเขาของตลาดทรัพย์สิน เดี่ยวนี้ทรัพย์สินเป็นทรัพย์สินทางปัญญา เขาของตลาดนี้ไว้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์หรือกว่านั้น เพราะฉะนั้นทำกันที่ไร ประเทศจน ๆ ก็ต้องจนอยู่ต่อไป เพราะว่าเข้าตลาดนี้แข่งขันกับเขาไม่ได้เลย ผมก็ว่าหน้าที่อันหนึ่ง ผมถึงบอกว่าผมสนใจเรื่องเทคโนโลยี นอกจากจะบอกว่ารับเทคโนโลยีใหม่ ๆ และก็เปิดให้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาแล้วให้เกิดประโยชน์แก่เราแล้ว เราจะต้องพยายามถึงจะตามไม่ทันอย่างไรก็ยังมีก็ต้องสู้บ้าง ไม่ใช่ตอนนี้ผมว่าเรายอมแพ้เลยไม่เข้าไปแข่งเลย ไม่เข้าไปแข่งเลยในตลาดทรัพย์สินทางปัญญา เราเป็นลูกค้าย่างเดียวเลย ไม่ใช่ผู้ผลิตแม้แต่ชนิดเดียว แล้วทำอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ ผมว่าเขาบิบบเราอย่างไรก็ได้ เขาไปขึ้นราคาเราก็ต้องขึ้นตามเขาไปตลอด

กรรมการสามัญ

: เด็กสมัยนี้เล่นเกมมากทำให้เสียเวลาเรียน และมีปัญหามากมายเกิดขึ้น เช่น มีนักศึกษาสาวถูกหลอกไป อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ขณะนี้ทางกระทรวงไอซีทีก็กำหนดว่าให้ผู้ประกอบการปิดตั้งแต่ ๔ ทุ่มถึงเท่าไรจำไม่ได้ อันนี้จะหาทางแก้ไขอย่างไร และเมื่อสักครู่ ท่านใช้คำว่า แลนดระบบไร้สาย เข้าใจว่า land local Area network มีเฉพาะสายที่ไร้สาย มือถือโทรศัพท์ตำรวจใช้อยู่เป็นแลนดด้วยหรือเปล่า

นายโคทม อาริยา

: ไม่เป็นครับ คือก็แบบเดียวกับที่มีสาย แต่เขาจะใช้คลื่นส่งคลื่นความถี่ โดยพื้นที่จะเล็ก กำลังส่งน้อย แต่ในพื้นที่อันนี้ ใครจะใช้อินเตอร์เน็ตก็ได้เหมือนกับระบบมีสายธรรมดาเราจะแชร์ printer กันก็ได้ จะแชร์คอมพิวเตอร์อะไร ก็จะสะดวกมาก แล้วต่อไปผมเข้าใจว่าใช้มาก ๆ เข้าไปตึกทั้งตึกหรืออะไรต่าง ๆ อาจจะต้องไปอนุญาตให้เขา หมู่บ้าน ตำบล ก็อาจจะต้องอนุญาตให้เขา เพราะฉะนั้นเขาก็จะติดตั้งระบบไร้สายตรงนั้น สมมุติว่ามีสายจริง ๆ อยู่ ๒ - ๓ สาย แบ่งกันได้หมดเลย ระบบผมคิดว่าคงจะต้องพัฒนาไปในทางนั้น เรื่องเกมคิดว่าต้องแบ่งเวลาให้เหมาะสม ผมยังเสียดาย ผมอ่านสถิติเขาบอกว่า

คนไทยอ่านหนังสือโดยเฉลี่ยแล้วปีหนึ่งไม่กี่บรรทัด ไม่รวมหนังสือพิมพ์ หนังสือเล่ม ๆ อย่างนี้ ปีละไม่กี่บรรทัด ผมว่าขณะนี้สุดโต่งไปทางด้าน การสื่อสารด้วยภาพ คือระบบการสื่อสารของคน แต่เดิมไม่สื่อสาร กันเท่าไร สื่อสารกันด้วยเสียงบ้าง ด้วยควันบ้าง พอมาเกิดปฏิวัติครั้ง สำคัญคือมาสื่อสารด้วยตัวหนังสือแล้วก็เกิดมามีระบบพิมพ์ ถือว่าระบบ การพิมพ์เป็นการปฏิวัติวัฒนธรรมครั้งใหญ่ เข้าโทรทัศน์คือการปฏิวัติ วัฒนธรรมครั้งที่ ๒ แล้วก็ตามมาด้วยที่เรากำลังพูดอยู่ขณะนี้ multi media แต่ผมว่าไกลไป เราต้องหาความสมดุลให้มากขึ้น เพราะฉะนั้นผมจะเห็นด้วยว่า ถ้าราชการควรจะต้องส่งเสริมการสื่อสาร เรียกว่าหน้าต่อหน้า อันนี้ยังมีอยู่อย่างไรก็แทนไม่ได้ ถ้าขาดอันนี้ไป ผมว่าความสมดุลของความเป็นบุคคลจะไม่มี ๒. สื่อสารด้วยหนังสือ ผมก็อยากให้คนอื่นมีความสุขด้วยในการอ่านหนังสือ แต่จะต้องส่งเสริม ให้มากขึ้น ถ้าเรามีวิทยุโทรทัศน์จะต้องใช้วิทยุ โทรทัศน์ไปส่งเสริม การอ่าน ไม่ใช่ไปทำอย่างอื่น ผมอยากเห็นรายการอย่างนี้มากขึ้น อันนี้ผมก็ทำไม่ได้ นะครับ เสร็จแล้วเกม ผมว่ายิ่งสุดโต่งไปอีกแต่เกม บางทีก็พัฒนาทักษะเรียกว่าการเคลื่อนไหวของนิ้ว ของมือ ของตา ของอะไรต่าง ๆ ไปด้วยกัน แต่ถ้าไปพัฒนาแต่เรื่องนี้ ๆ เด็กจะไม่เห็น อะไรที่สมดุล ผมว่าก็ต้องเตือนโดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนและ ผู้ปกครองต้องมีส่วนรับผิดชอบในเรื่องเหล่านี้ ส่วนกระทรวงอะไรต่าง ๆ ก็คงต้องออกระเบียบควบคุม แต่ควบคุมมากเกินไปไม่สำเร็จหรอก เด็กจะหนีไปที่อื่น สมมุติปี ๔ ทุ่ม ต้องมาเล่นตั้งแต่เที่ยงก็เกินไปอยู่ดี

